

кандидат історичних наук, доцент кафедри всесвітньої історії та методик навчання Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини

СПРОБА ВИРІШЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ПИТАННЯ ЛІГОЮ НАЦІЙ У 1919 – 1920-Х РР.

У статті проаналізовано діяльність Ліги Націй щодо вирішення українського питання у 1919 – 1920-х рр. Досліджено намагання урядів УНР та ЗУНР домогтися визнання та незалежності за допомогою Ліги Націй. З'ясовано роль Західноукраїнського товариства Ліги Націй у боротьбі за захист прав національних меншин.

Ключові слова: *Ліга Націй, Східна Галичина, ЗУНР, Є. Петрушевич, Акт Злуки УНР та ЗУНР, Західноукраїнське товариство Ліги Націй, національні меншини, УНР.*

Постановка проблеми. З появою Ліги Націй, яка була заснована з метою розвитку співробітництва між народами та гарантії миру й безпеки, у багатьох народів з'являється надія на вирішення з її допомогою нагальних питань мирним шляхом. Не винятком стає і український народ, який з 1917 р. активно розгорнув боротьбу за незалежність. Важливим для урядів ЗУНР та УНР, у той період, як і на даний момент для нашої держави, було вироблення чіткої зовнішньополітичної стратегії, пошук сильної дипломатичної підтримки, аби український народ здобув свою власну державу, а Україна здобула утвердження на міжнародній арені. Сьогодні досить актуальним є багатостороннє дослідження позиції Ліги Націй щодо українського питання, адже на сучасному етапі, так само як і 100 років тому, Україна сподівається

на підтримку та допомогу міжнародних організацій, з метою захисту своєї незалежності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемі відносин України та Ліги Націй присвячено чимало досліджень. Серед них праці В.В. Кушніра [1], який досліджував діяльність Західноукраїнського товариства Ліги Націй. М. Лозинського [2], Д. М. Шебаніца [3]. І. Б. Дацківа [4; 5], в яких розкрито особливості дипломатичної діяльності Західно-Української Народної Республіки. Н. Г. Яцишина [6], який звертає увагу на діяльність Ліги Націй у справах захисту національних меншин.

Метою є дослідити та проаналізувати діяльність Ліги Націй стосовно вирішення українського питання у 1919 – 1920-х рр. Відповідно до визначеної мети було поставлено такі наукові **завдання**: з'ясувати яке значення мала Ліга Націй у відстоюванні українцями своїх національних прав після Першої світової війни; дослідити відносини ЗУНР та Ліги Націй; охарактеризувати співпрацю УНР з Лігою Націй; дати оцінку діяльності Західноукраїнського товариства Ліги Націй у боротьбі за національні права. **Методологія дослідження** базується на принципах історизму, системності, науковості, об'єктивності, а також на використанні методів аналізу, синтезу, узагальнення.

Виклад основного матеріалу. Найважливішою метою Ліги Націй її засновники вважали підтримання післявоєнного status quo, що визначено самим Статутом Ліги [3, 122], адже більшість положень Статуту (10 – 17) присвячені саме питанням підтримання миру та безпеки: «Члени Ліги зобов'язуються поважати і зберігати проти всякого зовнішнього вторгнення територіальну цілість та існуючу політичну незалежність всіх Членів Ліги» [7].

З початком революції в Російській імперії (23.02.1917) виникає Українська Центральна Рада, яка розгорнула активну боротьбу за незалежність. В цей же час поразка Австро-Угорщини в Першій світовій війні сприяла посиленню національно-визвольного руху у Західній Україні, яка також прагнула до незалежності й власної державності.

Країни Антанти завершували Першу світову війну під гаслом «права націй на самовизначення», що також було підтверджено Лігою Націй. Це означало, що в разі їхньої перемоги українці, які мешкали на території імперії Габсбургів, отримували шанс утворити національну державу. Саме так сталося, наприклад, із Чехословаччиною, Угорщиною, Югославією, які після розпаду Австро-Угорщини стали самостійними державами [8].

7 листопада 1917 р. було проголошено створення Української Народної республіки (УНР), яка існувала на території Центральної, Східної і Південної України у 1917 – 1920 рр. Фактично через рік, 13 листопада 1918 р., Українська національна Рада проголосила створення Західноукраїнської Народної Республіки (ЗУНР), президентом якої став Є. Петрушевич [9]. Новостворені українські республіки, на жаль, довго не проіснували. Проте їх історичне значення, а особливо факт об'єднання ЗУНР із УНР, став прецедентом та прикладом для наслідування й сьогодні. Тогочасна українська інтелігенція, політична еліта та національно свідомі селяни й городяни продемонстрували патріотичну позицію і високу національну свідомість.

Проте, не дивлячись на утворення УНР та ЗУНР, а також на Акт Злуки УНР та ЗУНР 22 січня 1919 р., Антанта не визнавала незалежності українських республік, та не знала що робити з Галичиною. Для країн Антанти Галичина виглядала польською територією. Принаймні, у цьому їх переконували поляки. Українці ж мали репутацію союзників переможеної Німеччини.

Тим не менш, українське питання було порушене на першому засіданні Паризької мирної конференції 21 січня 1919 р., у зв'язку із обговоренням українсько-польських бойових дій у Галичині. У перші місяці своєї діяльності в Парижі українська делегація надіслала керівним органам форуму низку нот, в яких порушувалися питання про визнання суверенітету УНР Антантою, кордони України, самовизначення західноукраїнських земель, висловлювався протест проти окупаційної політики іноземних держав щодо української території [10, 219].

З метою зміцнити українські позиції в Лізі Націй, і, зокрема, добитися членства у цій авторитетній міжнародній установі, важливу роль відіграв О. Шульгин. Українська делегація, до якої увійшли О. Коваленко, А. Марголін, М. Ге на чолі із О. Шульгином, у 1920 р. взяла участь у роботі засідання першої Асамблеї Ліги Націй – органу, що мав стати справжнім гарантом миру у повоєнному світі. Завданням української делегації було здобути членство у Лізі Націй для України. Проте 25 листопада підкомісія винесла негативне рішення щодо українського питання [11, 151].

В той же час, рішенням іншого органу Ліги Націй – Найвищою Радою – від 20 листопада 1919 р., Польща отримала мандат на управління Східною Галичиною строком на 25 років, таким чином Ліга Націй визнала Східну Галичину своєю підмандатною територією. Після завершення цього терміну долю Східної Галичини мала вирішувати Рада Ліги Націй [12, 113].

Дипломатична діяльність уряду ЗУНР особливо активізувалась із листопада 1920 р., коли в м. Женева розпочалася сесія Ліги Націй [4, 32]. 28 листопада в Женеву прибула на конференцію Ліги Націй галицька делегація на чолі з президентом Є. Петрушевичем. До її складу увійшли К. Левицький, С. Витвицький, Е. Брайтер та інші. Вона провела переговори з представниками провідних країн і подала на розгляд Ліги Націй обширну ноту, в якій вимагалось: 1) визнати Східну Галичину самостійною державою на її етнічній території, за що народ ЗУНР вів збройну боротьбу проти агресії з боку Польщі; 2) допомогти якнайскорішому справедливому вирішенню цього питання; 3) до часу відновлення державності Лізі Націй взяти під захист українців від репресивної політики польської окупаційної влади шляхом призначення до краю міжнародної контрольної комісії; 4) дати можливість Українській Національній Раді захищати інтереси населення Східної Галичини в Лізі Націй. До ноти докладалися документи, які підтверджували зміст ноти [2, 215-216].

Наступна сесія Ліги Націй у Парижі 23 лютого 1921 р. розглянула справу Східної Галичини і прийняла важливі і обнадійливі рішення: постанови мирного договору про права національних меншин в Польщі не

можуть бути застосовані проти Галичини, бо вона лежить поза межами Польщі; постанови про виконання мандатів і контролю Ліги Націй над мандатарем не можуть бути застосовані проти Галичини, бо Польщу не наділено мандатом завести адміністрацію тої країни; не можна також прикладати до цього випадку приписів гаазької конвенції, бо в ті часи, коли була заключена конвенція, Польща не існувала як держава; Польща являється тільки фактичним мілітарним окупантом Галичини, сувереном якої є держави Антанти. Відтак Ліга Націй скерувала своє рішення і домагання делегації ЗУНР на розгляд Ради Амбасадорів Антанти [5, 379].

Очолюваний Є. Петрушевичем уряд ЗУНР у вигнанні свої головні надії покладав на Антанту. Його звернення до Ліги Націй стали спробою знайти підтримку поза межами вузького кола великих держав, які, не визнаючи польського суверенітету у Східній Галичині, розв'язання питання її державно-правового статусу постійно відкладали на майбутнє. Завдяки зусиллям української діаспори обережні кроки на підтримку ЗУНР зробила у Лізі Націй Канада [1, 156]. А саме, у вересні 1921 р. питання щодо Східної Галичини знову обговорювалося на засіданнях Ліги Націй у Женеві, де з доповіддю виступив канадський міністр Дотерті, але вирішення його вкотре відкладалося [4, 32].

Подібним результатом закінчилось обговорення західноукраїнської проблеми на III сесії Ліги націй у вересні 1922 р. [13, с. 145].

Таким чином, Ліга Націй відповідно до позиції великих держав, визнала себе некомпетентною вирішувати долю Галичини, залишивши це право за Радою послів Антанти. Головним політичним здобутком дипломатії Євгена Петрушевича у Лізі Націй стало те, що Ліга у своїх постановах у 1921 р. та у 1922 р. підтвердила, що Польща немає суверенних прав на Галичину [14, 25].

Щодо долі УНР, то під час проведення Другої Асамблеї Ліги Націй, голова української дипломатичної місії в Парижі О. Шульгин знову звернувся з листом до Генерального Секретаря Ліги Націй Еріка Дрюмонда, про прийняття України в Лігу Націй. У середині вересня 1921 р. О. Шульгин склав і передав особисто в Генеральний Секретаріат і до президента Другої

Асамблеї Ліги Націй ноту «Протест проти насилля над правами українців Радянською Росією і проти актів жорстокого варваризму, вчинених радянськими військами на українській території» [11, 151], а також меморандум про війну України з Радянською Росією. У меморандумі наголошувалося на оборонному характері війни для України і викладалися причини, які штовхали Росію до війни з Україною. Також О. Шульгин звернув увагу на те, що Україна проводить боротьбу за принципами, на які спирається Ліга Націй, і прохав останню призначити спеціальну Комісію для розгляду справи України і допомоги у визволенні з-під більшовицького панування [15, 52]. Проте, допомога так і не була надана.

Тим не менш діяльність української делегації в Лізі Націй не можна назвати взагалі безрезультатною, адже делегаціями було докладено чимало зусиль для збереження на світовому рівні національного імені «українці».

Слід зауважити, що Ліга Націй, яка на початку 20-х років ХХ ст. поступово стала важливим чинником міжнародного життя, привернула увагу не лише професійних політиків і дипломатів. Ще до того, як конференція ухвалила її статут, у багатьох країнах світу створюються різноманітні громадські товариства, що об'єднували ентузіастів Ліги, тих, хто пов'язував з нею надії на розв'язання численних міжнародних та національних проблем. Так, зокрема, 20 – 22 січня 1922 р. емігранти-галичани організували в австрійській столиці Західноукраїнське товариство Ліги Націй (далі – ЗУТЛН) [1, 154], з метою підтримки Ліги Націй та розширення впливу на міжнародному рівні екзильного уряду ЗУНР для вирішення проблеми державного статусу Східної Галичини. Президентом товариства став Роман Перфецький, член Української Національної Ради та колишній заступник державного секретаря ЗУНР із внутрішніх справ.

Західноукраїнське товариство Ліги Націй (ЗУТЛН) було складовою частиною всієї дипломатичної активності емігрантського уряду ЗУНР. Першим завданням товариства був вступ до Союзу товариств Ліги Націй (СТЛН), який дав би можливість використати його трибуну для ведення широкої міжнародної пропаганди. Р. Перфецький у червні 1922 р. очолив

делегацію ЗУТЛН на VI конференції СТЛН у Празі, на якій одноставно ухвалено всі резолюції комісій щодо Галичини та ЗУТЛН. Очолювана Р. Перфецьким делегація ЗУТЛН на засіданні Ради СТЛН 20 – 22 жовтня 1922 р. у Будапешті подала проект резолюцій, у якому містилася вимога до країн Антанти усунути польську окупацію, а також запропонувала резолюцію, що засуджувала проведення Польщею парламентських виборів у листопаді 1927 р. у Східній Галичині [9, 241].

Але згодом, 15 березня 1923 р., Рада Амбасадорів Антанти ухвалила рішення про анексію Східної Галичини Польщею [8]. Після прийняття даного рішення вимагати визнання незалежності ЗУНР уже не могла. Звичайно, боротьба українців за свої національні права не припинилась. Українці, які опинились у складі Польщі, й надалі намагались за допомогою Ліги Націй вирішити національне питання.

Після 1923 р. українці могли звертатися до Ліги Націй лише в рамках системи захисту прав національних меншин. Такі звернення у 1920-х рр. були лише поодинокі. А 14 березня 1923 р. було припинено діяльність Західноукраїнського товариства Ліги Націй в СТЛН. Р. Перфецький, як голова делегації ЗУТЛН, на конференції в Ліоні 1924 р. вимагав відновлення його прав в СТЛН, але безуспішно. Наступні чотири роки зусилля товариства були спрямовані для ведення міжнародної пропаганди, хоча брак коштів дуже цьому перешкоджав [16, 58].

15 вересня 1927 р. від імені західноукраїнського представництва Голові Ліги Націй подали Меморандум з підписом Є. Петрушевича із скаргою на Польщу, Румунію і Чехословаччину, щодо не дотримання постанов Ліги Націй про права національних меншин [6, 306]. Проте у 1920-х рр. Ліга Націй так і не змогла посприяти вирішенню даної проблеми.

Висновки. Таким чином, внаслідок Першої світової війни та створення Ліги Націй, український народ намагається вибороти своє право на власну державу. Поява УНР та ЗУНР були величезним кроком на шляху до незалежності. В умовах тогочасних міжнародних відносин новостворені українські республіки намагались заручитися підтримкою Ліги Націй, та за її

допомогою вибороти свою самостійність. Ліга Націй стала доволі потужним рупором Східної Галичини у відстоюванні своїх прав.

Уряд УНР намагався через Лігу Націй домогтися визнання Антантою суверенітету УНР, а також висловлював протест проти окупаційної політики іноземних держав щодо української території. Проте, постійне ускладнення процедури розгляду цих питань, зводили нанівець ефективність розгляду та виконання рішень, та рекомендацій і зауважень Ліги Націй. Щодо діяльності Західноукраїнського товариства Ліги Націй, то вона була спрямована, перш за все, на захист прав української національної меншини під владою Польщі.

Список використаної літератури та джерел

1. Кушнір В. Західноукраїнське товариство Ліги Націй (1922 – 1928) / В. Кушнір // Вісник Львівського університету. Серія історична. Львів. – 1998. – Вип. 33. – С. 154–160.
2. Лозинський М. Галичина в 1918 – 1920 рр. / М. Лозинський. – Нью-Йорк : Червона Калина, 1970. – 228 с.
3. Шибаніц Д. М. Діяльність Ліги Націй у сфері підтримання міжнародного миру та безпеки: історико-правовий аналіз / Д. М. Шибаніц // Науковий вісник Ужгородського національного університету : Серія: Право / редкол. Ю. М. Бисага, Д. М. Белов, С. Б. Булеца та ін. – Ужгород: Видавничий дім «Гельветика», 2014. – Вип. 24. Т. 1. – С. 121–124.
4. Дацків І. Діяльність зовнішньополітичної служби Західно-Української Народної Республіки у 1918 – 1923 роках / Ігор Дацків // Мандрівець. – 2011. – № 4 (94). – С. 30–33.
5. Дацків І. Б. Дипломатія українських національних урядів у захисті державності (1917 – 1923 рр.) : дис. ... д-ра іст. наук : 07.00.02 / Дацків Ігор Богданович ; Дип. акад. України при М-ві закордон. справ України. – К., 2010. – 474 с.
6. Яцишин Н.Г. Захист прав української національної меншини Польщі у системі Ліги Націй / Н. Г. Яцишин // Науковий вісник

Херсонського державного університету. Серія Юридичні науки. – 2014. – Вип. 5 – Т. 3. – С. 304–311.

7. Устав Лиги Націй от 28.04.1919 г. // Версальский мирный договор / Полный перевод с франц. под ред. Ю. В. Ключникова и А. Сабанина. – М. : Литиздат НКВД. – 1925. – С. 7–15.

8. Тимченко Р. ЗУНР: усе про республіку західних українців [Електронний ресурс] / Роман Тимченко // Українська правда. Історична правда. – 13.11.2018. – Режим доступу : <http://www.istpravda.com.ua/articles/2018/11/13/153262/>

9. Утворення ЗУНР: прецедент українського національного руху [Електронний ресурс] // Інститут Просвіти. – Режим доступу : <https://iprosvita.com/utvorennia-zunr-pretседent-ukrainskoho-natsionalnoho-rukhu/>

10. Стахів М. Україна в добі Директорії УНР. У 7-ми т / М. Стахів. – Т.4. – Торонто, 1962. – 353 с.

11. Акинджи Е. Діяльність О. Шульгина у складі надзвичайної дипломатичної місії УНР в Парижі (1919 – 1922 рр.) / Емре Акинджи // Військово-історичний альманах. – 2011. – Ч.2(23). – С. 138–159.

12. Żurawski P. G. Problems of the Ukrainian national minority in Poland in the years: 1919 – 1923 [Electronic recourse] / Żurawski vel Grajewski, Przemysław. – Acta Universitatis Szegediensis : acta historica, 1992. – pp. 107–119. – Accessed mode : http://acta.bibl.u-szeged.hu/2784/1/historica_095_107-119.pdf

13. Західно-Українська Народна Республіка, 1918–1923: уряди, постаті / О. Аркуша, З. Баран, О. Боднар [та ін.] ; упоряд.: М. Литвин, І. Патер, І. Соляр. – Львів : Тріада плюс, 2009. – 350 с.

14. Кугутяк М. В. Зовнішньополітична діяльність Української Народно-Трудової партії (1920 – 1923 рр.) / М. В. Кугутяк // Вісник Прикарпатського університету. Історія. 2001. – Вип. IV – V. – С. 21–37.

15. Яблонський В. Зовнішньополітична орієнтація Директорії УНР / В. Яблонський // Вісник Київського національного лінгвістичного університету. – К., 2001. – Вип. 5. – С. 42–55.

16. Мельник А. І. Статут «Західноукраїнського товариства Ліги Націй» Ю. Романчука, Р. Перфецького як відображення дипломатичної активності емігрантського уряду ЗУНР щодо захисту права українців Галичини на вільне національно-державне самовизначення / А. І. Мельник // Часопис Київського університету права. – 2014. – № 1. – С. 57–62.

References

1. Kushnir, V. (1998). West Ukrainian League of Nations (1922 – 1928). *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriiia istorychna (Visnyk of Lviv University. Historical series)*, 33, 154-160 (in Ukr.).

2. Lozynsky, M. (1970). *Galichina in 1918 – 1920*. New-York: Red Guelder (in Ukr.).

3. Shebanits, D. M. (2014). Activities of the League of Nations in maintaining international peace and security: historical and legal analysis. *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu : Seriiia: Pravo (Scientific herald of Uzhhorod National University: Series Jurisprudence)*, In Yu. M. Bisaga, D. M. Belov, S. B. Bulets (Ed.). 24, 121-124 (in Ukr.).

4. Datsky, I. (2011). Activities of the Foreign Policy Service of the Western Ukrainian People's Republic in 1918 – 1923. *Mandrivets (The traveler)*, 4, 30-33 (in Ukr.).

5. Datsky, I. (2010). *Diplomacy of the Ukrainian national governments in the defense of statehood (doctor's thesis)*. Kyiv (in Ukr.).

6. Yatsyshyn, N.G. (2014). Protection of poland's Ukrainian national minority rights in League of Nations system. *Naukovyi visnyk Khersonskoho derzhavnoho universytetu. Seriiia Yurydychni nauky (Kherson State University Herald. Series "Legal Sciences")*, 5, 304-311 (in Ukr.).

7. *Charter of the League of Nations on 28.04.1919*. (1925). In Yu. V. Klyuchnikov and A. Sabanin (Ed.). Moscow: Litizdat NCID (in Rus.).

8. Timchenko, R. (2018). ZUNR: all about republic of western Ukrainians. *Ukrainska pravda. Istorychna pravda (Ukrainian truth. Historical truth)*. Retrieved from <http://www.istpravda.com.ua/articles/2018/11/13/153262/> (in Ukr.).
9. Formation of ZUNR: precedent of the Ukrainian national movement. *Instytut Prosvity (Institute of Enlightenment)*. Retrieved from <https://iprosvita.com/utvorennia-zunr-pretседent-ukrainskoho-natsionalnoho-rukhu/> (in Ukr.).
10. Stakhiv, M. (1962). *Ukraine in the era of the Directory of the UPR*. Toronto (in Ukr.).
11. Akinji, E. (2011). Activities of O. Shulgin as part of the UPR's extraordinary diplomatic mission in Paris. *Viiskovo-istorychnyi almanakh (Military Historical Almanac)*, 2, 138-159 (in Ukr.).
12. Żurawski, P. G. (1992). Problems of the Ukrainian national minority in Poland in the years: 1919 – 1923. *Acta Universitatis Szegediensis: acta historica*. Retrieved from http://acta.bibl.u-szeged.hu/2784/1/historica_095_107-119.pdf (in En.).
13. Arkush, O., Baran Z., Bodnar O. et al. (2009). In M. Lytvyn, I. Pater, I. Solary (Ed.). *Western Ukrainian People's Republic, 1918-1923: Governments, figures*. Lviv: Triad plus (in Ukr.).
14. Kugutyak, M. V. (2001). Foreign political activity of the Ukrainian People's and Labor Party (1920 – 1923). *Visnyk Prykarpatskoho universytetu. Istoriiia (Bulletin of the Precarpathian University. History)*, 4-5, 21-37 (in Ukr.).
15. Yablonsky, V. (2001). The foreign policy orientation of the UNR Directory. *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho linhvistychnoho universytetu (Messenger of Kyiv National Linguistic University)*, 5, 42-45 (in Ukr.).
16. Melnyk, A. (2014). «The Regulations of the Western ukrainian society of the League of Nations» by Y. Romanchuk and R. Perfetskiy as the reflection of diplomatic activity of the exile government of ZUNR to protect the right for freedom of Ukrainian Galicia nation-determination. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava (Journal of the Kyiv University of Law)*, 1, 57-62 (in Ukr.).

O. M. Skrypnyk

**THE ATTEMPT TO SOLVE THE UKRAINIAN QUESTION BY THE
LEAGUE OF NATIONS IN 1919 – 1920s**

Introduction. The League of Nations, which was founded to promote cooperation between nations and guarantee peace and security, had made it possible for the governments of the ZUNR and the UNR to proclaim to the world the right of the Ukrainian people for statehood. After all, at that time, it was important for our state to develop a clear foreign policy strategy, to look for strong diplomatic support, so that the Ukrainian people would obtain their own state, and Ukraine would gain support and affirmation in the international arena. Nowadays multilateral investigation of the League of Nations position on the Ukrainian Question is topical issue, such as at the present moment, as well as 100 years ago, Ukraine seeks support and assistance in international organizations in order to protect its independence.

Purpose. The aim is to investigate and analyze the activities of the League of Nations in relation to the solution of the Ukrainian Question in the 1919-1920 years.

Methods. The methodology of the research is based on the principles of historicism, systemic and scientific method, objectivity, as well as the use of methods of analysis, synthesis, and generalization.

Results. With the formation of the Ukrainian People's Republic (UPR) and the Western Ukrainian People's Republic (ZUNR), the Ukrainian people have tried to find support in the international arena in order to gain recognition of independence. The international organization the League of Nations, in fact, have begun to decide the fate of all the people who sought to form their own state, therefore the government of the Ukrainian republics have tried by its help to enlist the support of the world community in their struggle for independence. The Ukrainian Question has been discussed at meetings of various organs of the League of Nations repeatedly, but the Ukrainians haven't received the desired assistance.

Originality. In this article the comparison between the cooperation of the ZUNR and the UPR and the League of Nations has been drawn for the first time. It has been found out appeals and requests with which the government of the two republics appealed for.

Conclusion. Thus, due to the First World War and the foundation of the League of Nations, the Ukrainian people have been trying to win right for their own state. The emergence of the UPR and ZUNR has been a huge step towards independence. Under the circumstances of the international relations of that time, the newly formed Ukrainian republics have tried to secure the support of the League of Nations. The League of Nations has become quite a powerful mouthpiece of Eastern Galicia in defending its rights. The UNR Government have tried through the League of Nations to achieve recognition of the sovereignty of the UPR by the Triple Entente, and protested against the occupation policy of foreign states regarding Ukrainian territory. However, the constant complication of the procedure for reviewing these issues has undermined the effectiveness of the review, enforcement of decisions, recommendations and remarks of the League of Nations. Regarding the activity of the Western Ukrainian League of Nations, it has been aimed primarily at protecting the rights of the Ukrainian national minority under the authority of Poland.